

<i>Kære alle</i>	Side 1
<i>Gud er der altid før os</i>	Side 1
<i>Et stykke mere af himlen</i>	Side 2
<i>Daniel Steiner Ebert</i>	Side 2
<i>Bøn for missionsarbejdet i Indien</i>	Side 3

Layout og ombrydning: Poul Erik Larsen, Herning

Redaktion: Diakon Kaare Nielsen

Tryk: WERKs Grafiske Hus als, Højbjerg

Skrifter: Adobe Garamond Pro og Gill Sans

Kære Alle.

I pinsen kalder Gud mennesker sammen i en menighed, der er forsamlet om den opstandne Herre Jesus Kristus. I denne menighed udruster Gud mennesker med forskellige nådegaver, kalder til forskellige tjenester for menigheden. Det var begyndelsen på kirkens mission; en sendelse til at nå ud til mennesker uden for kirken; nå dem, der ikke havde hørt Evangeliet.

Det er et af Pinsens store vidundere; at mennesker kommer til at tro. At kirken åbner sin dør for de mennesker, som er i verden. Tænk blot på Peters prædiken pinsedag: Mere end 3000 kom til at tro den dag. Denne sendelse til at forkynde Evangeliet for alle er fortsat kirkens kerneopgave. Derfor har vi brug for mennesker, der ønsker at stille sig til rådighed for denne tjeneste. De skal være både veluddannede som mennesker, og de skal have en virkelig god viden om vores tro. Derfor er det, at Missio Danmark samler ind til dem, der oplever at Gud kalder dem til en tjeneste for hans kirke. Det er blandt andet nogle af dem, du kan læse om i dette hæfte.

Ligeledes vil jeg gøre Jer opmærksom på, at vi har fået et nyt nummer til brug for Mobile Pay 57 577 – se også andetsteds i bladet – og jeg ville være rigtig glad for, om I vil bruge det flittigt! Men eet er de penge, vi samler ind, dem er vi taknemmelige for, dog er det lige så vigtigt, at vi følger dem, der oplever sig kaldede, med vor forbøn.

Tak, om I husker de mange rundt om i verden.

Jeg ønsker Jer alt godt og Guds fred.

Kaare H. Nielsen

Gud er der altid før os

Broder Andreas Waltermann

Er 59 år og har været kapuciner siden 1978. Han blev præsteviet i 1985 og har i ni år fungeret som sjælesørger i et sogn i det albanske bispedømme Sapa's bjergområde, der ligger på egnen omkring den lille by Fushë-Arrëz.

Der findes en meget gammel tradition for kristendom i Albanien. Landets kristne befolkning regner den hellige Paulus eller dennes elever som værende grundlæggere af den kirke, som efter en streng tid med det kommunistiske regimes undertrykkelse, nu er vakt til live igen.

Præster og ordensfolk blev myrdet eller gemt af vejen i straffelejre. Kirkelige strukturer blev destrueret, bygningerne revet ned eller ændret til stalde; enhver form for trospraksis var strengt forbudt og blev straffet hårdt. Albanien erklærede sig i 1967 som den første "ateistiske stat" i verden.

Alligevel har mange mennesker bevaret og levet deres tro – og dette blev grundlaget for kirkens ny begyndelse, hvori mange udenlandske præster og ordensfolk tager del. Uden dem ville den albanske kirke ikke kunnet være hvad den er igen i dag; ung, farverig, levende.

Da Pave Frans besøgte Albanien i 2014, understregede han, at der kun er få lande i verden, hvor dialogen mellem religionerne og fællesskabet mellem mennesker af forskellige bekendelser lykkes på en så god og respektfuld måde, som det gør i Albanien.

I ni år har jeg boet og virket sammen med tre franciskanersøstre i Fushë-Arrëz, en lille by i et bjergområde i bispedømmet Sapa, og de omkringliggende 17 bjerglandsbyer, hvor der er ca. 6000 katolikker. Kun 450 personer i dette område er muslimer. Arbejdsløsheden i vort område ligger på over 80 %, så de unge menneskers mangel på fremtidsperspektiv er stor. Denne egn og dens befolkning interesserer ikke staten.

Og hvad betyder det så for mig personligt og for os som kirke? Hvordan kan vi med vores fælles tro leve med en situation som denne? I lyset af disse spørgsmål vil jeg dele nogle tanker med Jer.

Gud er der altid før vi er der, og Gud er også til stede i lidelsen: det er en trøst og samtidig en lettelse at vide, at Guds ånd allerede er i gang, før vi mennesker kan virke. Den berører menneskers hjerter, den giver svar og mening.

missio Danmark

Kollegievej 2, 2920 Charlottenlund

Tlf. 3940 1745 – konto 4183 1686 3564

MobilPay 57 577

www.missio.dk – e-mail: missio@missio.dk

missio

Verdenskirken – vort ansvar

Den lader nyt liv opstå.

Den albanske kirke har lidt gennem århundreder, hvor den blev forfulgt og undertrykt. I mange menneskers bevidsthed bor en tillid til, at Gud ikke lader dem i stikken. Hans kors rummes i alle menneskers kors. Den opfattelse er karakteristisk for den albanske kirke.

Forkyndelse, gudstjeneste og socialt engagement hører sammen: for mig er det væsentligt at opleve, hvordan livet i kirken er afhængigt af dette samspil. Uden at have øje for menneskers tilværelse, uden opmærksomhed over for ens næste og dennes trængsler af alle slags, kan vi ikke være Jesu Kristi kirke.

Regelmæssighed betaler sig: Særligt i vort kateketiske arbejde med børn og unge er regelmæssighed og traditioner en god vej at gå. Vi er i kontakt med unge og gamle, de kender os, som vi kender dem, de fleste af dem endda ved navn. Regelmæssighed skaber tillid. Dette bliver bl.a. understøttet af de årlige hus-velsignelser, et højt værdsat tilbud, og af fællesskabsdagene for unge mellem 15 og 23 år i Kryezi's sognehus.

Man er nødt til at elske menneskene og stedet, hvor man er sat – så møder Gud én: Albanien og landets mennesker i al deres uvidenhed, og den mentalitet, der går ud på at man skal drage en personlig fordel af alt, det kan af og til være anstrengende. Den stadige interesse, et snævert samarbejde og et åbent hjerte, som viser tillid, det er det, der forlanges af én her. Det er i hvert fald for mig vejen til at øse erfaringer med den Gud, der er levende til stede iblandt os og virker i os mennesker.

Et stykke mere af himlen

”Vi er mennesker med et stykke mere af himlen over vore hoveder”, siger Pave Frans. Kristne, understreger han, er ikke dommedagsprofeter, de er håbets missionærer. Men hvad betyder det i hverdagen? Kan tro virkelig låne vinger og stråle videre ud til andre? Vi har spurgt nogle mænd og kvinder, om de ser sig selv som håbets budbringere, og om hvordan det øver indflydelse på deres gerning.

”Hvorfor arbejder jeg i fængsel, hvor der for de fleste der lever i samfundet at se kun findes ”afskum”? Fordi jeg gennem at lytte til og ledsage de indsatte – uden at fordømme – gerne vil tilsige dem Guds hjælp. Ethvert menneske rummer bekymringer og frygt, uanset hvilke strafbare handlinger han har begået, og beholder sit menneskeværd”.

Mirko Wiedeking, 27, fængselssjælesorger

”I ca. 25 år har jeg taget af sted med rejsegrupper til de bibelske lande. Samtaler om ”Gud og verden”, om religionens fremtid, om personlige spørgsmål og personligt håb står i centrum. Budskabet om en elskende, god og barmhjertig Gud er velgørende for os alle. Det at være undervejs, åbner op.”

Karl-Heinz Hermanns, 62, teolog og rejseleder

”Børn er, som det står i Tagore, beviset på, at ”Gud endnu ikke har mistet sin tiltro til menneskeheden”. Som specialpædagog prøver jeg at formidle denne værdinorm til børnene med alle de forskellige handicaps, så de kan mærke: Det er godt, du findes”.

Sarah Groth, 31, specialpædagog

”Børn hviler mere i sig selv, jo yngre de er: Et udtryk for grænseløs tillid til menneskeheden, måske lig med Guds tillid til os mennesker. En baby, et børnehavebarn, en ung, der ser på mig og fortæller sin historie, det er som at få en gave! Guddommeligt? Under alle omstændigheder giver det power til hele dagen, og, når jeg er åben over for det, et fingerpeg om den åbne himmel!”

Johannes Jessberger, 58, børnelæge

”Mit erhverv som plejehjemsassistent giver mig hver dag mulighed for at omsætte næstekærlighed i handling. At omgås med sygdom, lidelse og død hører med til mit arbejde. Som en ”håbets missionær” prøver jeg med den måde, hvorpå jeg omgås med de mennesker, der er betroet i min varetægt, at give håb og glæde ”tilbage” til dem.

Judith Leineweber, 48, plejehjemsassistent

Et menneske med et godt hjerte fyldt med håb flyver, løber og glæder sig; han er fri. Fordi han er i stand til at give, modtager han. Fordi han håber, elsker han.

Frans af Assisi

Daniel Steiner Ebert

Mit navn er Daniel Steiner Ebert, jeg er 28 år gammel. Født og opvokset i Danmark med østrigsk og sydtysk baggrund. Jeg er een af bispedømmet Københavns præstestuderende (seminarister). Jeg er ved at afslutte mit tredje år på præsteseminariet. Det vil sige, at jeg har afsluttet mit filosofistudie og er begyndt på teologien. Når jeg ikke er optaget af stu-

dierne i England på præsteseminariet, Saint Mary's College Oscott, er jeg formand for seminariets velgørenhedsorganisation OAJP (Oscott Action for Justice and Peace), som i øjeblikket arbejder på at hjælpe de lokale omkring seminariet, da der er stor fattigdom iblandt dem. Derudover arbejder jeg med forkyndelse af Evangeliet blandt de hjemløse en gang om ugen, som regel om onsdagen. Tirsdage er jeg i hospitals tjeneste og arbejder med syge og døende. Til sommer, når mit fjerde år begynder, har jeg fornøjelsen af at komme hjem til Danmark på et halvt års praktikophold, hvilket jeg ser meget frem til. Præsteuddannelsen tager 6 år, det er grundforløbet. Min tid på seminariet har indtil videre været meget frugtbar og har formet og støbt mig i den retning som jeg skal, hvilket jeg er meget taknemmelig for. Det er vidunderligt at læse til præst, og det er svært for mig at beskrive, hvor meget jeg glæder mig til at give mit liv for Kristus og hans Kirke.

I Kristus Jesus Daniel S. Ebert.

Bøn for missionsarbejdet

Fra Indien

Gode Gud

Vi fejrer fællesskabet mellem alle kristne
der over hele verden er undervejs med hinanden på troens
vej.

Dåbens sakramente forener os

Tværs over alle grænser og i alle kulturer

så vi kan være én stor familie.

Du sender os ud for at overskride barrierer

for at gå vore medmennesker i møde

så vi kan være deres brødre og søstre.

Som disciple er vi sendt:

Vi vil tjene livet

Så alle mennesker kan få et liv i fylde.

Især beder vi for vores kirke i Indien,

som i en multireligiøs kontekst

forkynder og bevidner

Guds kærlighed til alle uden forskel.

Vær hos os i vort følgeskab med hinanden

led os gennem din søns ord

og styrk os med din Ånds kraft

Amen

**Det er det, der er vores kald:
at være som en ild,
der deler sig i små gnister og som
tænder alt,
hvad den møder på sin vej
af brændbart.
Den udvælger ikke de folk,
den møder,
den kan bare ikke andet
end hele tiden at elske,
fordi den er Jesus selv.
De små kærlighedsgerninger,
der bliver krævet af den,
er fuldstændig ”formålsløse”
– og forbundet med en stor tillid
til Helligåndens virke.**

**Madeleine Delbrèl (1904-1964;
fransk forfatter
og katolsk mystiker)**

**VI GØR OPMÆRKSOM PÅ,
AT MISSIO HAR FÅET NYT
MOBILEPAY NUMMER**

57 577

**STØT OS OG HJÆLP OS MED AT
HJÆLPE BØRN**